

Ана Бојановић

КАО КАМЕН ЋЕШ ДО ВРХА

ЈЕФИМИЈА

Хранила сам земљу под ребрима.
Нека моја далековида реч поживи
да отвори твоје материнско око:

И ти си њихала празнину
у наручју,
заклињала се у своју утробу,
чекала да се поново роди.

Ситна сам у оволиком храму
и молитва ми се о зидове ломи.

Љубав ме је прогутала, као море.
Погледала сам, заражено
у колевку и ветар...

И сад ми је одора црна.

Још корачам,
као свећа.
Још могу да наследим твоје светло лице
и бол који у костима цвета,

да би празнина добила име,
огласила се међу речима које створише све.

Не моли за мене!

Хвалим овај свет без беса.
Искупила сам смрт своју
сузама:

Нека ми је допуштена!

СОБА

Ово је мој простор –
то су моје руке
у облицима ствари

Прозори вире у небо
Прозори су посејали светлост
у запуштене углове
које паучина лаке доколице њише

Цвеће се докопава слободе
слутњом небеске клице у себи

Ветар улази кроз шупљине
и распрема неред
Моје замисли су недорасле
правом узроку и последици
пристиглој одозго

Завесе су процветале
слушајући ветрове приче
с путовања

Слутње су сита врата свака
са танком линијом светлости испод
за радозналца

Тераса је пошла ка небу
Руже су трн у плавој доколици
и вечно траже топлу руку
која ће оправдати
то меко црвенило латица
ту тугу одраслог пролећа

И покрета пун је угао сваки
у немом гледању ствари
И тама се стиска уз кревет
као бесна куја
припитомљена олујом споља

Огледало пије простор
невидљиво око самоће
удвостручена мисао – пре и после.

ОРФЕЈ

Желео си да поверујеш
у безусловност
у одсуство одређеног смера
Да измислиш откуцај крви
у хладном ходнику
који би те памтио племенитог,
нестрпљивог

Ал простор не зна за срце
и путању пуну стрепње
за сваки следећи корак
(илузију простора стварају зидови и дужина пређеног пута)
А ти хтео си да преименујеш
празнину, песмом
и осврнуо се ка свом делу

Простор је задат
и зна своју меру
коју предвидео ниси

кад ускочио си у своје грло
у своју грлату песму...

(Срце је без граница,
као сунцокрет пун згаслих драгуља.)

Многи су ту оставили поверење
у очекивану милост
што оправдава молитву...

Кад си се осврнуо –
дугачак је био ходник
без људског гласа утехе;
разапети простор без крљушти
за удисај;
притајена звер без трептаја ока.

А што текло је у теби –
само је сећање на извор,
пун топле наде,
у ком си први пут препознао
свој страх, своје зубе
своје лутање звуком
Превару у Песми.

ПРЕДАХ

Та висораван је, ето,
место где ћеш одморити
од ништавила - за трен.
Спутан блиставом близином сунца,
опкољен зеленом фреском шуме
без свеца - заштитника.

Па клекни и пољуби
свог бога у земљи.
Кренуо си ка врху,
не знајући да се земља рони
а камоли твоја кожа,
питања пуна.
(Но, питање је знак да си жив!)

Да поток пун смеха креће с врха
дубоко доле предаје тело
сусрету који га мења,
који је чекао.

Као камен ћеш до врха...
Послала те нечија рука
до видика који ће те разбистрити.

Угледаћеш најзад своју сенку,
умешану у твоју крв тако природно
да је и не примећујеш.
Осим на лицу свог родитеља.

Већ је у теби закона дело.